

Nr 55

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående fortsatt valutareglering; given Stockholms slott den 8 mars 1968.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag,

- 1) begära riksdagens samtycke till förordnande om fortsatt valutareglering i enlighet med vad föredragande departementschefen förorddat,
- 2) inhämta riksdagens yttrande över härvid fogade förslag till förordning om fortsatt giltighet av valutaförordningen den 5 juni 1959 (nr 264).

GUSTAF ADOLF

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen begärs riksdagens samtycke till förordnande om fortsatt valutareglering för tiden den 1 juli 1968—den 30 juni 1969. För riksdagens yttrande framläggs i anslutning härtill förslag till bestämmelser om fortsatt giltighet av valutaförordningen under samma tid.

Förslag
till
Förordning
om fortsatt giltighet av valutaförordningen den 5 juni 1959 (nr 264)

Härigenom förordnas, att valutaförordningen den 5 juni 1959, som enligt förordning den 12 maj 1967 (nr 154) gäller till och med den 30 juni 1968, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1969.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 8 mars 1968.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LANGE, KLING, JOHANSSON, HOLMQVIST, ASPLING, PALME, SVEN-ERIC NILSSON, GUSTAFSSON, GEIJER, ODHNOFF, WICKMAN, MOBERG.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *fortsatt valutareglering* och anför.

Enligt valutalagen den 22 juni 1939 (nr 350) kan Kungl. Maj:t på framställning av fullmäktige i riksbanken under vissa förutsättningar förordna om valutareglering i enlighet med närmare bestämmelser i lagen. I allmänhet får sådant förordnande meddelas för högst ett år i sänder och endast efter riksdagens samtycke. Därvid skall även de valutareglерande föreskrifter som Kungl. Maj:t avser att meddela föreläggas riksdagen. Dessa föreskrifter är intagna i valutaförordningen den 5 juni 1959 (nr 264).

Förordnande om valutareglering har senast meddelats för tiden den 1 juli 1967—den 30 juni 1968.

Fullmäktige i riksbanken har i skrivelse den 11 januari 1968 hemställt om fortsatt valutareglering under tiden den 1 juli 1968—den 30 juni 1969.

Över riksbanksfullmäktiges framställning har, efter remiss, *yttranden* avgetts av fullmäktige i riksgäldskontoret, Svenska bankföreningen och Svenska sparbanksföreningen.

Gällande bestämmelser

Valutalagen gäller enligt lag den 5 juni 1959 (nr 262) fr. o. m. den 1 juli 1959 tills vidare. Valutalagen är en fullmaktslag. Den ger sålunda, som jag redan nämnt, Kungl. Maj:t befogenhet att under vissa i lagen angivna förutsättningar förordna om valutareglering.

De närmare förutsättningarna för valutareglering anges i 1 §. Paragrafen innehåller i första och andra styckena regler för fall av krig och krigsfara. För övriga fall finns bestämmelserna om valutareglering i tredje stycket. Där uppställs som förutsättning för förordnande om valutareglering att ett sådant förordnande bedöms erforderligt för att uppnå det mål, som fast-

1† *Bihang till riksdagens protokoll 1968. 1 saml. Nr 55*

ställtts för riksbankens penningpolitiska verksamhet, eller eljest med hänsyn till rikets betalningsförhållanden med utlandet.

Förordnande om valutareglering i andra fall än vid krig eller krigsfara meddelas med riksdagens samtycke efter framställning av riksbanksfullmäktige. Om riksdagens samtycke inte skulle kunna avvaktas utan synnerlig olägenhet, kan Kungl. Maj:t emellertid utan sådant samtycke interimistiskt förordna om valutareglering i viss utsträckning.

När Kungl. Maj:t begär riksdagens samtycke till förordnande om valutareglering skall även de valutareglernade föreskrifter som Kungl. Maj:t avser att utfärda med stöd av den begärda fullmakten föreläggas riksdagen. Huvudbestämmelsen om vad sådana föreskrifter får innehålla finns i sju särskilda punkter i 2 § första stycket.

Sålunda kan till en början föreskrivas att endast riksbanken och annan bank, som riksbanken därtill bemyndigar (valutabank), får driva handel med utländska sedlar och skiljemynt, med växlar, checkar, andra penninganvisningar och fordringar, som innefattar rätt till betalning i utländskt mynt (utländska betalningsmedel och utländska fordringar), liksom med aktier, obligationer och likartade värdepapper, vilka är utfärdade av någon som är bosatt i utlandet (punkt 1).

Vidare kan föreskrivas, att utländska betalningsmedel, utländska fordringar och utländska värdepapper endast i den omfattning och på de villkor Kungl. Maj:t eller — efter Kungl. Maj:ts bemyndigande — riksbanken bestämmer får förvärfvas och föryttras mot vederlag i svenskt mynt (punkt 2). För att tillgodose behovet av utländska betalningsmedel, utländska fordringar och utländska värdepapper kan införas föreskrift om att sådana tillgångar skall erbjudas riksbanken eller valutabank till inlösen mot konstant ersättning i svenskt mynt (punkt 3).

Bestämmelser kan även meddelas om att svenska och utländska betalningsmedel, fordringar och värdepapper inte utan särskilt tillstånd får utföras ur Sverige eller på annat sätt överföras till utlandet eller överlåtas på den som är bosatt i utlandet (punkt 4) och att sådana tillgångar inte får införas till Sverige utan tillstånd av riksbanken (punkt 5). Dessutom kan föreskrivas att förfogande inte får ske över värdepapper, som införs till Sverige eller som förvaras här för utomlands bosatt person, eller över köpeskilling, som influtit vid försäljning av sådana värdepapper, i vidare mån än Kungl. Maj:t eller — efter Kungl. Maj:ts bemyndigande — riksbanken bestämmer (punkt 6).

Slutligen kan helt allmänt förordnas, att något förfogande i annat hänseende än förut nämnts över utländska betalningsmedel, utländska fordringar och utländska värdepapper inte får ske utan tillstånd av riksbanken på annat sätt än genom föryttring till denna eller till valutabank (punkt 7).

Utän hinder av sådana valutareglernade bestämmelser som jag nu angett kan riksbanken enligt 3 § meddela bankaktiebolag eller annan till-

stånd att på villkor, som riksbanken bestämmer, driva den rörelse med utländska betalningsmedel och utländska banktillgodohavanden som riksbanken finner behövlig för att tillhandagå allmänheten med medel för reseändamål.

När det anses behövt för tillsyn över efterlevnaden av ett valutareglende förordnande, kan Kungl. Maj:t enligt 5 § föreskriva skyldighet att förete handelsböcker jämte därtill hörande handlingar samt medge polismyndighet, riksbanken eller av denna förordnad tjänsteman rätt att öppna och granska brev och andra försändelser till eller från utlandet. Kungl. Maj:t kan även i övrigt meddela de föreskrifter, som behövs för att genomföra förordnandet och för att hindra åtgärder vilka är ägnade att uppenbart motverka ändamålet med detta.

För överträdelse av föreskrift, som meddelats med stöd av valutalagen, får enligt 9 § stadgas straff, högst fängelse i två år. Dessutom kan meddelas bestämmelser om förverkande till kronan av betalningsmedel, fordringar eller värdepapper, som brottet avser, eller av vederlag för sådan egen- dom eller om utgivande av motsvarande värde.

Förordnande om valutareglering enligt de fr. o. m. den 1 juli 1959 gällande bestämmelserna gavs första gången för tiden fr. o. m. samma dag t. o. m. den 30 juni 1960. Därefter har getts förnyade förordnanden, senast för tiden den 1 juli 1967—den 30 juni 1968. Sålunda har Kungl. Maj:t genom förordning den 12 maj 1967 (nr 153) om tillämpning av valutalagen — med riksdagens samtycke — förordnat, att bestämmelserna i 2 § första stycket 1, 2 och 4—7 samt 5 § 1 och 3 liksom 9 § samma lag skall äga tillämpning under den angivna tidsperioden. Föreskrifterna om hembudskyldighet — 2 § första stycket 3 — och om brevkontroll — 5 § 2 — omfattas däremot inte av förordnandet.

De valutareglende föreskrifter, som Kungl. Maj:t meddelat med stöd av valutalagen, återfinns i valutaförordningen. Denna har i enlighet med 1 § tredje stycket valutalagen utfärdats efter riksdagens hörande. Förordningen gällde ursprungligen endast för tiden t. o. m. den 30 juni 1960 men har, likaledes efter riksdagens hörande, tillagts fortsatt giltighet för ett år i sänder, senast för tiden t. o. m. den 30 juni 1968 genom förordning den 12 maj 1967 (nr 154).

Valutaförordningen innehåller f. n. i stort sett följande.

Efter en inledande bestämmelse i 1 §, vari ges vissa grundläggande definitioner, innehåller valutaförordningen i 2 § första stycket en föreskrift, som lägger all växling mellan utländsk och svensk valuta under riksbankens kontroll. Förvärv av utländska betalningsmedel eller fordringar mot vederlag i svenskt mynt eller föryttring av sådana tillgångar får ske endast från resp. till riksbanken eller genom dess förmedling. Från denna föreskrift medges dock vissa undantag i 2 § andra stycket. Riksbanken kan så-

lunda meddela bankaktiebolag, sparbank och postbanken tillstånd att för egen eller riksbankens räkning driva handel med utländska betalningsmedel och utländska fordringar. Riksbanken får även ge postverket tillstånd att driva den handel med utländska betalningsmedel som fordras för verkets rörelse med postanvisningar. Vidare kan riksbanken bevilja bank eller annan tillstånd att driva den rörelse med utländska betalningsmedel och utländska banktillgodohavanden som riksbanken anser erforderlig för allmänhetens tillhandagående med medel för reseändamål. Bank, som enligt den först återgivna undantagsbestämmelsen erhållit det vidsträcktare tillståndet att driva valutahandel, kallas i förordningen, liksom i valutalagen, valutabank.

Riksbanken får enligt 3 § första stycket bestämma närmare, i vilken omfattning och på vilka villkor utländska betalningsmedel och utländska fordringar får förvärvas eller föryttras mot vederlag i svenskt mynt. Begränsning får inte ske i omfattningen av valutabanks förvärv från eller föryttring till allmänheten av utländska betalningsmedel eller utländska fordringar, som härrör från eller fordras för löpande betalning.

Efter den nu redovisade grundregeln om valutahandelsmonopol följer i valutaförordningen tre olika avsnitt som innehåller skilda förbud mot att utan riksbankens tillstånd vidta valutadisponerande åtgärder. Dessa förbud gäller numera väsentligen s. k. kapitalbetalningar. För löpande betalningar ges nämligen i ett följande avsnitt bestämmelser om vittgående undantag från de allmänna förbudsreglerna.

I det första av de tre nyssnämnda avsnitten ges ramen av förbud beträffande utströmningen ur landet av de värden som berörs av valutaregleringen (4 och 5 §§), under det att det andra avsnittet innehåller motsvarande förbud i fråga om den ingående strömmen (6—8 §§). Dessa förbud beträffande utgående resp. ingående betalningsströmmar svarar i stor utsträckning mot varandra. Förbud råder sålunda mot att utan riksbankens tillstånd ut- eller införa andra betalningsmedel än växlar. Resande får emellertid ut- eller införa resevaluta till belopp som riksbanken medger. Utförsel förbudet gäller utan inskränkning även värdepapper, under det att införsel förbud beträffande värdepapper gäller endast i den mån de inte införs genom översändande till riksbanken eller till valutabank.

I avsnittet rörande utgående betalningsströmmar ges, utöver förbud mot konkret utförsel, ett allmänt förbud för den som är bosatt i Sverige (s. k. valutainlämning) att verkställa betalning till eller till förmån för den som är bosatt i utlandet (s. k. valutautlämning). På motsvarande sätt föreskrivs i avsnittet rörande ingående betalningsströmmar principiellt förbud för valutainlämning att direkt eller genom annans förmedling ta mot betalning från valutautlämning. Några närmare anvisningar om vad som avses med betalning lämnas inte. Vissa förfaranden anges emellertid uttryckligen som förbjudna. Hit hör överförande av tillgodohavande här i riket

till konto eller räkning som förs i utlandet, överlåtelse av betalningsmedel, värdepapper eller fordringsbevis av presentationspappers karaktär till valutautlåning samt valutainlännings inbetalning på eller överföring till konto eller räkning som förs i Sverige till förmån för valutautlåning. I avsnittet om ingående betalningar finns vidare ett förbud för valutainlåning att ikläda sig skuld till valutautlåning, om det inte är fråga om ingående av köpeavtal på inom branschen allmänt tillämpade villkor eller om vidtagande av därmed jämförliga åtgärder.

I det tredje av de förut angivna avsnitten av valutaförordningen (9 och 10 §§) förbjuds valutainlåning att utan riksbankens tillstånd förfoga över innehav av utländska betalningsmedel och utländska banktillgodohavanden på sådant sätt, att hans innehav av dylika tillgångar minskas. Tillstånd fordras dock inte för föryttring till riksbanken eller till valutabank eller till försäljningsställe för resevaluta. Ett motsvarande förfogandeförbud gäller även beträffande valutainlännings innehav av andra utländska fordringar än banktillgodohavanden liksom hans innehav av utländska värdepapper. För att hindra kringgående av valutaförordningens bestämmelser har vidare föreskrivits att valutainlåning, som gentemot utlandet har rätt att kräva betalning eller som gentemot utlandet ådragit sig betalningsskyldighet, inte får medge anstånd med eller uppskjuta betalningen eller träffa avtal om betalning annorledes än med vanliga betalningsmedel, såvitt inte annat följer av handelsbruk. Valutainlåning får inte heller, i syfte att kringgå valutaförordningens bestämmelser, till valutautlåning, med vilken han har gemensamt ekonomiskt intresse, sälja eller av honom köpa varor till annat pris än det som i allmänhet gäller eller i sådant syfte vidta andra liknande åtgärder.

Löpande betalningar har i allmänhet undantagits från valutareglering. I 10 a § har angetts de betalningar av detta slag, som kan ske utan hinder av de tidigare återgivna förbudsreglerna. Sålunda får valutainlåning genom valutabank och på betalningsväg, som anvisats av riksbanken, såväl verkställa som motta löpande betalning i förhållande till valutautlåning. Med betalning genom valutabank jämställs därvid dels betalning genom avräkning i kontokurantförhållande, under förutsättning att valutainlåningen är bokföringsskyldig och att riksbankens föreskrifter beträffande betalningsväg iakttas, dels betalning med postanvisning. Vidare undantas vissa direkta betalningar mellan valutainlåningar och valutautlåningar från valutaregleringen. Sålunda får valutainlåning i Sverige verkställa betalning till eller till förmån för valutautlåning för arbetsprestation, som denne utfört i Sverige, och vidare i Sverige verkställa betalning till eller till förmån för valutautlåning som gåva eller understöd till denne. Valutainlåning får dessutom under vistelse utomlands verkställa betalning till valutautlåning för uppehållskostnader utomlands och för inköp för personligt bruk. På motsvarande sätt får valutainlåning under vistelse

utomlands ta mot betalning från valutautlänning för arbetsprestation, som betalningsmottagaren utfört utomlands. Vidare får valutainlänning ta mot betalning i Sverige från valutautlänning för dennes uppehållskostnader här och för inköp, som kan antas vara avsedda för köparens personliga bruk.

I en särskild anvisning till 3 och 10 a §§ har närmare angetts vad som i valutaförordningen avses med löpande betalning. Hit hör exempelvis normala likvider vid export och import av varor och tjänster, omkostnader med anledning därav, andra normala betalningar i samband med näringsverksamhet, vissa försäkringsbetalningar, ränta och annan avkastning av kapitaltillgång, normala reseutgifter samt pensioner, understöd och liknande personliga betalningar. I anvisningen har uttryckligen angetts, att betalning i samband med direkt investering, värdepappersöverlåtelse, personlig kapitalöverföring eller annan kapitalbetalning inte anses som löpande betalning. Riksbanken meddelar de närmare föreskrifter som fordras för att bestämma vad som skall hänföras till löpande betalning.

Till de nu återgivna centrala bestämmelserna har fogats en bestämmelse (13 §) om möjlighet för riksbanken att ålägga var och en, som uppehåller sig i Sverige, att deklarerat bl. a. sina utländska betalningsmedel, fordringar och värdepapper samt sina tillgångar och skulder i utlandet. I ett sista avsnitt finns regler om ansvar för överträdelse av valutaförordningens bestämmelser (15—21 §§).

Riksbanksfullmäktiges framställning

Enligt riksbanksfullmäktige bör valutaregleringen avse samma lagrum i valutalagen, som nu äger tillämpning, nämligen 2 § första stycket 1, 2 och 4—7, 5 § 1 och 3 samt 9 §.

I sin skrivelse hänvisar fullmäktige till de allmänna synpunkter på valutaregleringen och dess uppgifter som redovisas i prop. 1963:139 (s. 49). Anledning synes alltjämt föreligga att ta valutalagens gällande fullmakter i anspråk och att samtidigt ge valutaförordningen fortsatt giltighet.

Enligt vid skrivelsen fogat protokollsutdrag har herrar Dahlén och Burenslam Linder reserverat sig mot fullmäktiges beslut. Reservanterna anser att den frigörelse av världshandeln som eftersträvas t. ex. genom en europeisk marknadsintegration och Kennedyrondens tullsänkningar i görlig mån bör fullföljas även på betalningarnas och kapitalöverföringarnas område och förordar att en översyn av valutalagstiftningen snarast företas i syfte att uppnå en liberalisering.

Remissyttrandena

Fullmäktige i riksgäldskontoret (majoriteten) och *Svenska sparbanksföreningen* har inte haft något att erinra mot framställningen om fortsatt valutareglering. En reservant i riksgäldsfullmäktige, herr *Östman*, har dock ansett att fullmäktige bort framhålla önskvärdheten av en väsentlig uppmjukning av valutaregleringen.

Svenska bankföreningen avstyrker en förlängning av valutaregleringen. Föreningen anknyter till de överväganden som gjorts i proposition 1963: 139, till vilken riksbanksfullmäktige hänvisat, och uttalar att i denna prop. stor vikt lades vid att en frigörelse av kapitalrörelserna skulle kunna leda till en beskärning av vårt lands ekonomisk-politiska handlingsfrihet, bl. a. såtillvida som en starkt ökad kapitalimport i viss mån skulle kunna motverka den av de penningvårdande myndigheterna eftersträfvade kreditåstramningen. Argumentationen, heter det, anknöt sålunda i hög grad till den då sedan länge rådande högkonjunkturen. Enligt bankföreningens mening är det därför anmärkningsvärt, att riksbankens förslag inte åtföljs av någon utredning om behovet av valutareglering i den helt motsatta konjunktursituation som nu föreligger. Det är länge sedan statsmakterna bedömde vår valutareglering enbart från de synpunkter som vid andra världskrigets början föranledde dess införande. Inte minst genom prop. 1963: 139 har klargjorts att regleringen numera betraktas som ett ekonomisk-politiskt instrument. Detta synsätt måste, såvitt bankföreningen kan finna, leda till att regleringen bör slopas — eller åtminstone väsentligt liberaliseras — i dämpade konjunkturlägen. I utlandet finns det också flera exempel på att valutapolitiken anpassats efter konjunkturerna. Man har tillgripit restriktioner, när överhettning hotat men släppt efter när balans återvunnits. För Sveriges del kan bankföreningen inte finna annat än att det rådande ekonomiska läget starkt talar för att näringslivet bör ges möjlighet att bredda sin finansieringsbas genom kapitalinförsel utifrån. Problemet för den ekonomiska politiken är nu inte längre att motverka överhettning utan tvärtom att stimulera till expansion. Som motiv för ett slopande av valutaregleringen åberopar bankföreningen också sina yttranden tidigare år i denna fråga och begär slutligen att en fullständig redogörelse lämnas för de skäl som anses tala för en oförändrad reglering i dagens läge, om förslag om en sådan föreläggs riksdagen.

Departementschefen

Valutaregleringens författningsmässiga grundval utgörs av 1939 års valutatalag, vilken numera gäller tills vidare. Valutalagen är en fullmaktslag som ger Kungl. Maj:t möjlighet att under vissa i lagen givna betingelser meddela

valutareglerande bestämmelser inom gränser som anges i lagen. Under freds-förhållanden får ett sådant förordnande i princip ges endast med riksdagens samtycke och för en tid av högst ett år i sänder. Samtidigt skall de valuta-reglerande bestämmelser som Kungl. Maj:t ämnar utfärda med stöd av den begärda fullmakten föreläggas riksdagen. Sedan år 1959 finns dessa be-stämmelser i valutaförordningen. Varje gång riksdagen lämnat samtycke till fortsatt valutareglering har valutaförordningen förlängts för motsva-rande tid.

Förordnande om valutareglering har med riksdagens samtycke senast meddelats för tiden den 1 juli 1967—den 30 juni 1968. Valutaförordningen gäller för samma tid. Riksbanksfullmäktige har funnit valutareglering be-hövlig även efter den 30 juni i år och har därför hemställt om fortsatt så-dan reglering för tiden t. o. m. den 30 juni 1969. En fortsatt valutareglering har även accepterats av majoriteten i riksgäldsfullmäktige samt av Svenska sparbanksföreningen men avstyrkts av Svenska bankföreningen.

Jag vill erinra om att den svenska valutaregleringen f. n. främst reg-lerar värdepappershandeln och de finansiella krediterna. De löpande be-talningarna är i princip helt fria från regleringen. Riksbanken, som enligt valutaförordningen har en allmän befogenhet att medge befrielse från eller lindring i de skyldigheter som föreskrivs i förordningen, tillämpar en myc-ket liberal praxis för stora avsnitt av kapitalöverföringarna. Ansökningar om tillstånd till direkta investeringar i utlandet har bifallits så gott som undantagslöst under senare tid. År 1966 gavs tillstånd till sådana investeringar för sammanlagt 735 milj. kr. Motsvarande siffra för år 1967 var 877 milj. kr. Även för direkta investeringar i Sverige från utlandets sida är tillstånds-givningen liberal. Under år 1966 uppgick dessa investeringar till 654 milj. kr. och för år 1967 var beloppet 584 milj. kr. Tillstånd till finansiell upp-låning utomlands har vidare till betydande belopp lämnats för fartygsbyg-gen och finansiering av svenska investeringar i utlandet liksom till ut-ländska dotterbolag i Sverige. Denna upplåning uppgick år 1966 till sam-manlagt 1 067 och år 1967 till 791 milj. kr.

Med anledning av bankföreningens yttrande vill jag framhålla att valu-taregleringen självfallet kan behöva upprätthållas även under en dämpad konjunktur. Redan i prop. 1963: 139 (s. 51) gav jag exempel på valutaregleringens funktion i ett sådant konjunkturläge. I detta sammanhang bör också erinras om den väsentliga roll som valutaregleringen spelar under perioder av oro på valutamarknaderna, oavsett vilket konjunkturläge som råder. Sålunda hade valutaregleringen stor betydelse efter devalveringen av det engelska pundet och vissa andra valutor i november förra året.

Bankföreningen tar också i sitt yttrande upp frågan hur valutareglering-
ingen bör tillämpas i rådande konjunkturläge. Detta spørsmål har emel-
lertid intet samband med frågan huruvida valutaregleringen bör förlängas
eller inte. En ändring av regelsystemet utgör inte någon nödvändig förut-

sättning för en ytterligare liberalisering av valutapolitiken eftersom denna politik under förutsättning av fortsatt valutareglering utformas inom ramen för den valutaförordning som Kungl. Maj:t efter riksdagens hörande fastställer.

Bärande skäl föreligger fortfarande för att bibehålla valutaregleringen. Riksdagens samtycke bör därför inhämtas till förordnande om valutareglering för ytterligare ett år. I enlighet med riksbanksfullmäktiges förslag bör förordnandet omfatta samma bestämmelser i valutalagen som f. n.

Under återopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t

1) begär riksdagens samtycke till att Kungl. Maj:t med stöd av 1 § tredje stycket valutalagen förordnar, att vad som föreskrivs i 2 § första stycket 1, 2 och 4—7, 5 § 1 och 3 samt 9 § samma lag skall äga fortsatt tillämpning under tiden den 1 juli 1968—den 30 juni 1969;

2) inhämtar riksdagens yttrande över ett inom finansdepartementet upprättat förslag till *förordning om fortsatt giltighet av valutaförordningen den 5 juni 1959 (nr 264)*.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Britta Gyllensten